

Sygn. akt I C 71/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2023 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Jakub Błęsiński

Protokolant: sekretarz sądowy Paula Milewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 listopada 2023 roku

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

o r z e k a:

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki J. S. kwotę 6 572,29 zł (sześć tysięcy pięćset siedemdziesiąt dwa złote 29/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 06.12.2022r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałej części.

III. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki J. S. kwotę 2 010,04 zł (dwa tysiące dziesięć złotych 04/100) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

IV. Nakazuje zwrócić pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 860,00 zł (osiemset sześćdziesiąt złotych) tytułem niewykorzystanej w sprawie zaliczki zapisanej pod poz. 570016047267 sum depozytowych Sądu Rejonowego w Piszcu.

Sygn. akt I C 71/23

UZASADNIENIE

W dniu 5 grudnia 2022 roku J. S. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...).com J. S. z siedzibą we W. wniosła pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 6 837,57 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu, tj. od dnia 6 grudnia 2022 roku do dnia zapłaty. Nadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 21 czerwca 2021 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ stanowiący własność M. G. samochód osobowy marki H. (...) o nr rej. (...), należący do grupy (...) i segmentu D. Sprawca kolizji objęty był ubezpieczeniem OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Poszkodowany zgłosił szkodę ubezpieczycielowi. Uszkodzenia powstałe w ww. samochodzie spowodowały, że pojazd ten nie nadawał się do dalszego poruszania się nim po drogach, a ubezpieczyciel w toku postępowania likwidacyjnego określił szkodę jako całkowitą. Pozwany zaproponował poszkodowanemu wynajem samochodu zastępczego, jednak na niekorzystnych warunkach, dlatego w dniu 25 czerwca 2021 roku poszkodowany zawarł z powódką umowę najmu

pojazdu zastępczego. Poszkodowanemu wynajęty został samochód marki S. (...) należący do segmentu C. Najem odbywał się po rynkowej stawce dziennej 340 zł netto i trwał do 26 lipca 2021 roku, tj. 32 dni. Nadto, zgodnie z umową, poszkodowany zobowiązany był do uiszczenia opłaty za podstawienie mu pojazdu zastępczego poza godzinami pracy wynajmującego (180 zł netto) i za odebranie od niego pojazdu zastępczego po godzinach pracy wynajmującego (180 zł netto). W dniu 26 lipca 2021 roku poszkodowany zawarł z powódką umowę cesji wierzytelności z tytułu ww. umowy najmu pojazdu zastępczego. Powódka wystawiła fakturę VAT za wynajem, podstawienie i odbiór ww. pojazdu zastępczego na łączną kwotę 13 825,20 zł brutto i wezwała ubezpieczyciela do jej zapłaty. Pozwany uznał roszczenie co do zasady i decyzją z dnia 3 listopada 2021 roku przyznał i w dniu 4 listopada 2021 roku wypłacił powódce łącznie 1 959,39 zł, w tym:

- kwotę 1 752,75 zł za najem pojazdu zastępczego - uznając za uzasadniony okres najmu wynoszący 19 dni (od 25.06.2021r. do 14.07.2021r., tj. do dnia następnego po dniu wypłaty odszkodowania za szkodę całkowitą) i weryfikując dobową stawkę najmu do kwoty 75 zł netto (92,25 zł brutto) z uwagi na fakt, że poszkodowany miał możliwość skorzystania z pomocy pozwanego przy organizacji pojazdu zastępczego i został poinformowany o uznanych przez pozwanego stawkach za dobę najmu pojazdu zastępczego obowiązujących w wypożyczalniach współpracujących z pozwanym,
- kwotę 206,64 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z podstawieniem i odbiorem pojazdu zastępczego od poszkodowanego.

Z uwagi na powyższe powódka wskazała, że niniejszym pozwem dochodzi brakującej części odszkodowania za najem pojazdu zastępczego, brakującej części kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego od poszkodowanego oraz skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie ww. należności, przy czym podkreśliła, iż obniża dobową stawkę najmu z kwoty 340 zł do kwoty 240 zł netto oraz skraca okres najmu z 32 na 26 dni.

W konsekwencji powódka wskazała, że domaga się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego:

- kwoty 5 922,45 zł tytułem brakującej części odszkodowania za najem ($26 \text{ dni} \times 295,20 \text{ zł} = 7 675,20 \text{ zł} - 1 752,75 \text{ zł} = 5 922,45 \text{ zł}$),
- kwoty 236,16 zł tytułem brakującej części kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego od poszkodowanego ($442,80 \text{ zł} - 206,64 \text{ zł} = 236,16 \text{ zł}$),
- kwoty 678,96 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od kwoty 6 158,61 zł ($5 922,45 \text{ zł} + 236,16 \text{ zł}$) za okres od 05.11.2021r. do 06.12.2022r.,
- oraz dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia 06.12.2022r., tj. od dnia wniesienia pozwu, do dnia zapłaty.

Wydanym w niniejszej sprawie w dniu 15 grudnia 2022 roku nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy w Pieszku nakazał pozwanemu aby zapłacił na rzecz powódki całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania (k. 31).

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty zaskarżając go w części. Pozwany uznał powództwo do kwoty 461,25 zł i wniósł o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie oraz o zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podniósł, że weryfikuje swoje stanowisko wyrażone w decyzji z 3 listopada 2021 roku w ten sposób, iż za zasadny uznaje okres najmu wynoszący 24 dni (do 19 lipca 2021r.), przy zachowaniu dobowej stawki najmu w wysokości 75 zł netto (92,25 zł brutto), to jest takiej, którą pozwany oferował poszkodowanemu, a która w przypadku pojazdów klasy C obowiązuje w wypożyczalniach współpracujących z pozwanym ($24 \text{ dni} \times 92,25 \text{ zł} = 2 214 \text{ zł} - 1 752,75 \text{ zł} = 461,25 \text{ zł}$).

Pozwany podniósł, że odszkodowanie za utracony w wypadku samochód zostało wypłacone poszkodowanemu w dniu 12 lipca 2021 roku, a o tym, że pojazd nie kwalifikuje się do naprawy i szkoda zostanie rozliczona jako całkowita, poszkodowany miał wiedzę już 9 lipca 2021 roku. Z tego względu, w ocenie pozwanego, okres trwania najmu pojazdu zastępczego po dniu 19 lipca 2021 roku (tj. po upływie 7 dni od daty wypłaty odszkodowania) nie może być uznany za pozostający w związku z wypadkiem (art. 361 k.c.). Czas od 9 do 19 lipca 2021 roku był, w ocenie pozwanego, okresem wystarczającym na poszukiwanie i zakup innego pojazdu w zamian za utracony.

Zdaniem pozwanego, nieuzasadnione jest także żądanie powódki w przedmiocie kosztów podstawienia i odbioru pojazdu poza godzinami pracy powódki. Stosowanie takich płatności wynika jedynie z niedostosowania przez powódkę organizacji w swojej wypożyczalni do potrzeb klientów, co nie uprawnia do obciążania klientów tymi dodatkowymi kosztami.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21 czerwca 2021 roku w P. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ przynależący do segmentu C samochód osobowy marki H. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność M. G.. Sprawca zdarzenia wymusił pierwszeństwo na skrzyżowaniu i uderzył w lewy bok ww. samochodu marki H. (...).

Sprawca zdarzenia objęty był w powyższej dacie ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów, stwierdzonym polisą wystawioną przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W..

Samochód osobowy marki H. (...) wskutek uszkodzeń powstałych w wyniku opisanego wyżej zdarzenia, nie mógł być użytkowany. Z miejsca kolizji zabrany został na lawecie do wskazanego przez poszkodowanego warsztatu naprawczego.

Do czynności dnia codziennego poszkodowanemu niezbędny był samochód zastępczy.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 25 czerwca 2021 roku M. G. zawarł z J. S. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) .com z siedzibą we W. umowę najmu pojazdu zastępczego. Poszkodowanemu wynajęty został samochód przynależący do klasy C, tj. S. (...), przy stawce 340 zł netto za dobę najmu pojazdu. Nadto, zgodnie z umową, poszkodowany zobowiązany był do uiszczenia opłaty za podstawienie mu pojazdu zastępczego poza godzinami pracy wynajmującego (180 zł netto) i za odebranie od niego pojazdu zastępczego w dni wolne od pracy (180 zł netto).

Pojazd zastępczy został podstawiony w dniu 25 czerwca 2021 roku o godzinie 8:15 do miejsca zamieszkania poszkodowanego.

(dowód: umowa najmu pojazdu k. 14; zeznania świadka M. G. k. 89v-90)

W dniu 28 czerwca 2021 roku poszkodowany M. G. dzwoniąc na infolinię zawiadomił ubezpieczyciela sprawy o szkodzie w pojeździe.

W piśmie z dnia 28 czerwca 2021 roku ubezpieczyciel poinformował poszkodowanego, że istnieje możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego bezgotówkowo z wypożyczalni z nim współpracującej oraz o zasadach zwrotu kosztów najmu. Poinformował także, że skorzystanie z jego oferty nie jest obligatoryjne, natomiast w przypadku wynajęcia pojazdu zastępczego we własnym zakresie, dobową stawkę najmu zostanie zweryfikowana do stawki obowiązującej w wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem, właściwej dla segmentu, do którego należał uszkodzony pojazd poszkodowanego, tj. do kwoty 75 zł netto.

(dowód: zgłoszenie szkody i pismo ubezpieczyciela z 28.06.2021r. - znajdujące się w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 44 akt sprawy)

W dniu 9 lipca 2021 roku ubezpieczyciel poinformował poszkodowanego M. G. o uznaniu szkody w pojeździe marki H. (...) o nr rej. (...) za całkowitą oraz o wysokości przyznanego odszkodowania.

Przyznane odszkodowanie zostało wypłacone poszkodowanemu w dniu 13 lipca 2021 roku.

(dowód: pismo i korespondencja e-mail z dnia 09.07.2021r. - znajdujące się w aktach szkody zapisanych na płycie CD k. 44 akt sprawy; potwierdzenie przelewu k. 22)

W dniu 26 lipca 2021 roku pojazd zastępczy został odebrany przez wynajmującego z miejsca zamieszkania poszkodowanego M. G..

Tego samego dnia pomiędzy M. G., a J. S. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) .com z siedzibą we W. zawarta została umowa cesji wierzytelności, na podstawie której M. G. przeniósł na J. S. wierzytelność przysługującą mu względem (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. z tytułu odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w ramach polisy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody.

(dowód: umowa najmu pojazdu k. 14; umowa cesji wierzytelności k. 19; zeznania świadka M. G. k. 89v-90)

W dniu 22 października 2021 roku J. S. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) .com z siedzibą we W. wystawiła fakturę VAT nr (...) - obejmującą czynsz najmu pojazdu zastępczego (32 dni x 340 zł netto) oraz opłatę za podstawienie i odbiór pojazdu zastępczego - na łączną kwotę 13 825,20 zł brutto, płatną w terminie 7 dni, tj. do dnia 29 października 2021 roku, i wezwała ubezpieczyciela do opłacenia ww. faktury.

Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, przy czym za uzasadniony uznał okres najmu wynoszący 19 dni oraz zweryfikował wysokość dobowej stawki najmu do kwoty 75 zł netto (92,25 zł brutto) i w konsekwencji decyzją z dnia 3 listopada 2021 roku przyznał i w dniu 4 listopada 2021 roku wypłacił J. S. łącznie kwotę 1 959,39 zł w tym:

- kwotę 1 752,75 zł brutto (19 dni x 92,25 zł) – tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego,
- kwotę 206,64 zł brutto – tytułem zwrotu kosztów podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego od poszkodowanego.

(dowód: faktura VAT k. 15; decyzja pozwanego z 03.11.2021r. k. 17; potwierdzenie przelewu k. 18)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Stosownie do treści art. 34 ust. 1 i art. 35 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003r., Nr 124, poz. 1152) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., a ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.).

Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej są: zaistnienie zdarzenia, z którym przepis prawny łączy odpowiedzialność odszkodowawczą, powstanie szkody oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem i szkodą. W przypadku wystąpienia wymienionych przesłanek naprawienie szkody przez podmiot do tego zobowiązany, powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody.

Okoliczności kolizji drogowej zaistniałej w dniu 21 czerwca 2021 roku, odpowiedzialność pozwanego zakładu ubezpieczeń za szkodę powstałą w wyniku tego zdarzenia, a także zasadność najmu przez poszkodowanego pojazdu zastępczego, pozostawały poza sporem. Spór koncentrował się na ustaleniu, czy poszkodowany miał obowiązek nająć pojazd zastępczy od firmy współpracującej z pozwanym, oferującej akceptowaną przez ubezpieczyciela stawkę dobową najmu pojazdu, na ustaleniu, czy dochodzona przez powódkę dobową stawka najmu została zawyżona w stosunku do stawek rynkowych oraz na ustaleniu uzasadnionego czasu trwania najmu pojazdu zastępczego.

W uchwale z dnia 17 listopada 2011r. (III CZP 5/11 OSNC 2012, Nr 3, poz. 28) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego, niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej, obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. W uzasadnieniu uchwały wskazano również, że nie wszystkie wydatki, pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym, mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Sąd Najwyższy zauważył, iż nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela, co mogłoby prowadzić do wzrostu składek ubezpieczeniowych. Za celowe i ekonomicznie uzasadnione mogą być – co do zasady – uznane wydatki poniesione na najęcie pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony i na czas niezbędny do naprawy albo zakupu nowego pojazdu. Stanowisko to Sąd Rejonowy w całości podziela.

W kwestii podważanej przez pozwanego stawki za najem ponad kwotę 92,25 zł brutto za dobę należy zaaprobować pogląd, że poszkodowany co do zasady ma możliwość wyboru dowolnej oferty spośród takich, w których stawka czynszu najmu pozwanego nie przekracza rażąco cen rynkowych (oferowanych na rynku lokalnym) i braku obowiązku poszukiwania oferty najtańszej. W orzecznictwie za ugruntowany należy uznać pogląd, zgodnie z którym odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej pojazdu mechanicznego obejmuje ekonomicznie uzasadnione koszty likwidacji szkody, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku, przy czym kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi” są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004, nr 4, poz. 51) . Poszkodowany co do zasady nie ma bowiem obowiązku poszukiwania sprzedawcy oferującego najtańsze usługi, ubezpieczyciel powinien zatem pokryć koszty stosowane przez wybrany przez poszkodowanego podmiot, niezależnie od tego, że mogą być one wyższe od cen przeciętnych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99, OSNC 2003, nr 5 poz. 64).

Wprawdzie cytowane wyżej orzeczenia dotyczą kosztów naprawy pojazdu, niemniej, w ocenie Sądu orzekającego w niniejszej sprawie, należy je również odnieść do cen stosowanych na lokalnym rynku przez wypożyczalnie samochodów zastępczych. Niewątpliwie, zgodnie z dyspozycją art. 361 § 1 i 2 k.c., poszkodowany ma prawo do pełnej rekompensaty poniesionej szkody, z drugiej zaś strony ciąży na nim obowiązek współpracy z ubezpieczycielem poprzez przeciwdziałanie zwiększeniu szkody i minimalizowanie jej skutków (art. 354 § 2 k.c.). Obowiązek ten nie może jednak, w ocenie Sądu Rejonowego, być w związku z tym poczytywany za równoznaczny z obligacją do poszukiwania najtańszej oferty najmu samochodu zastępczego. Przypisanie poszkodowanemu naruszenia obowiązku współpracy z ubezpieczycielem jest bowiem możliwe jedynie wtedy, gdy świadomie lub przez niedbalstwo skorzystał on z usług

droższych, np. w sytuacji, kiedy zostanie wykazane, że poszkodowany, znając podmiot wynajmujący pojazdy po cenach niższych, wynajął pojazd zastępczy tam, gdzie wynajmowano je drożej. Zarzut uchybienia obowiązкови z art. 354 § 2 k.c. mógłby zatem wchodzić w grę tylko w razie wykazania świadomości i niedbalstwa poszkodowanego przy skorzystaniu z podmiotu stosującego stawki wygórowane (i to rażąco).

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wykazał, że do zawarcia przez poszkodowanego z powódką umowy najmu pojazdu zastępczego doszło w dniu 25 czerwca 2021 roku, natomiast do poinformowania poszkodowanego przez ubezpieczyciela o możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego w firmie współpracującej z pozwanym, w akceptowanej przez pozwanego stawce za dobę wynajmu, doszło w dniu 28 czerwca 2021 roku, a zatem już po zawarciu przez poszkodowanego umowy najmu pojazdu zastępczego z powódką. Powyższe wprost wynika z umowy najmu pojazdu (k. 14) oraz druku zgłoszenia szkody i pisma z 28 czerwca 2021 roku znajdujących się w aktach szkody zapisanych na płycie CD (k. 44 akt sprawy).

Niezależnie od powyższego, w ocenie Sądu Rejonowego, czynności podejmowane przez pozwanego na etapie likwidacji szkody nie spełniają w żadnym stopniu przesłanki wystosowania do poszkodowanego propozycji co do kwestii najmu zastępczego. Oświadczenie ubezpieczyciela nie musi wprawdzie zawierać wszystkich elementów ewentualnej umowy zawartej za jego pośrednictwem, musi natomiast wskazywać na pewne elementy, które pozwolą drugiej stronie podjąć określone działania celem minimalizacji szkody. Ubezpieczyciel powinien udowodnić, że propozycja ta określała warunki najmu pozwalające na podjęcie poszkodowanemu decyzji o skorzystaniu z niej. Tym samym nie jest wystarczające powołanie się na samą wysokość stawki, bez podania innych warunków interesujących poszkodowanego, jak brak udziału własnego w szkodzie, czas trwania umowy najmu przez cały okres likwidacji szkody, brak limitu kilometrów, itp. Uznać zatem należy, iż obowiązek współdziałania stron w zakresie dotyczącym likwidacji szkody związanej z najmem zastępczym, wymaga wyraźnej inicjatywy ze strony ubezpieczyciela, większej aktywności, niż aktywność sprowadzająca się do poinformowania o akceptowalnej stawce za najem, szczególnie w przypadku, gdy poszkodowany korzysta już w pojeździe zastępczego zaoferowanego przez inny podmiot.

Jak wskazano wyżej, między stronami zachodził także spór co do czasu trwania najmu, wysokości dochodzonej przez powódkę dobowej stawki najmu, a także wysokości kosztów podstawienia i odbioru pojazdu od poszkodowanego.

Powołany w sprawie, na wniosek pozwanego, biegły sądowy z zakresu techniki motoryzacyjnej w sporządzonej na piśmie opinii stwierdził jednoznacznie, że dochodzona przez powódkę stawka najmu przedmiotowego pojazdu zastępczego w kwocie 240 zł netto / 295,20 zł brutto mieści się w granicach dobowych stawek stosowanych na rynku lokalnym na przełomie II i III kwartału 2021 roku.

Wobec powyższych okoliczności, nie sposób zdaniem Sądu przypisać poszkodowanemu naruszenia obowiązku współpracy z ubezpieczycielem i świadomego lub przez niedbalstwo skorzystania z usług droższych.

Odnosnie podstawienia i odbioru pojazdu zastępczego, biegły stwierdził, że pozwany (...) S.A. zgodnie z obowiązującą praktyką przyznał i wypłacił powódcie zryczałtowaną stawkę za podstawienie i odbiór pojazdu zastępczego w kwocie około 100 zł brutto za każdą z tych czynności. Wskazał, że czynności polegające na podstawieniu i odbiorze towarzyszą najmowi i występują w usługach wypożyczalni lokalnych, jak i sieciowych i w 2021 roku wynosiły one około 100 zł netto/brutto za wykonaną czynność i były akceptowane przez większość ubezpieczycieli. Zdaniem biegłego, stosowane przez powódkę dodatkowe naliczanie opłat za podstawienie i odbiór pojazdu zastępczego poza godzinami pracy, powodowało nieuzasadniony wzrost kosztów dla likwidatora szkody. Z umowy najmu wynika, że podstawienie pojazdu miało miejsce o godzinie 8:15 – czyli w godzinach pracy – a odbiór nastąpił o godzinie 19:00, przy czym czynność tą można było dostosować do codziennych godzin funkcjonowania poszkodowanego.

Sąd w pełni podzielił opinię biegłego, bowiem spełniała ona stawiane jej wymogi, odzwierciedlała staranność i wnikliwość w badaniu zleconego zagadnienia, odpowiadała w sposób wyczerpujący, stanowczy i zrozumiały na postawione pytania, a przytoczona na jej uzasadnienie argumentacja jest w pełni przekonująca. W ocenie Sądu

opinia sporządzona została zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą specjalną. Ponadto nie była ona kwestionowana przez strony.

Odnosząc się natomiast do ustalenia uzasadnionego czasu trwania najmu pojazdu zastępczego, należy wskazać, że w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego dominującym stanowiskiem było, że okres celowego i ekonomicznie uzasadnionego najmu pojazdu zastępczego w przypadku szkody całkowitej w pojeździe obejmuje okres od dnia wynajęcia pojazdu zastępczego do dnia, w którym poszkodowany mógł nabyć analogiczny pojazd, ale nie później niż do dnia otrzymania świadczenia odszkodowawczego za szkodę całkowitą w pojeździe. Takie stanowisko zaprezentował Sąd Najwyższy np. w wyroku z dnia 8 września 2004 r. sygn. akt IV CK 672/03. Stanowisko to jednak uległo modyfikacji w późniejszych orzeczeniach. W uzasadnieniu uchwały z dnia 17 listopada 2011r. Sąd Najwyższy jako aktualne podtrzymał swoje wytyczne co do zasad i zakresu refundacji kosztów najmu, jednocześnie wskazał, że ma to być okres „niezbędny do zakupu innego pojazdu mechanicznego”. Czasem refundowanego najmu pojazdu zastępczego w przypadku szkody całkowitej jest okres od dnia wynajęcia pojazdu zastępczego w związku ze zniszczeniem posiadanego przez poszkodowanego pojazdu do dnia, w którym poszkodowany mógł nabyć faktycznie i obiektywnie odtworzyć możliwość korzystania ze zniszczonej rzeczy poprzez zakup innego pojazdu mechanicznego o podobnej wartości rynkowej. Okres ten może kończyć się wcześniej niż dzień wypłaty odszkodowania za szkodę w pojeździe, może kończyć się w dniu wypłaty tego rodzaju świadczenia odszkodowawczego, może również wykraczać poza dzień wypłaty odszkodowania za szkodę całkowitą w samochodzie. Należy zatem ustalać i badać chwilę, w której możliwe było odtworzenie przez poszkodowanego możliwości korzystania z rzeczy poprzez zakup innego pojazdu mechanicznego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał, iż okres najmu wynoszący 26 dni, tj. od dnia 25 czerwca 2021 roku do dnia 20 lipca 2021 roku, był w niniejszej sprawie uzasadniony. W dniu 13 lipca 2021 roku (wtorek) poszkodowany otrzymał odszkodowanie za szkodę całkowitą w pojeździe w wysokości 4 862 zł. Licząc od dnia następnego, tj. 14 lipca 2021 roku, korzystanie z pojazdu zastępczego jeszcze przez 6 dni realnie umożliwiło poszkodowanemu nabycie i obiektywne odtworzenie możliwości korzystania ze zniszczonej rzeczy poprzez zakup innego pojazdu mechanicznego. Brak jest podstaw do uznania, że czas najmu został w tym przypadku bezzasadnie przedłużony.

Również powołany w sprawie biegły w sporządzonej opinii stwierdził, że uzasadniony okres najmu wynosił w przedmiotowej sprawie 26 dni.

Dowody przedstawione w niniejszej sprawie, tj.: umowa najmu pojazdu zastępczego, faktura VAT wraz z umową cesji i zeznania świadka M. G. – świadczą o tym, że w sprawie doszło do zaciągnięcia przez poszkodowanego zobowiązania i powstania długu z tytułu czynszu najmu pojazdu zastępczego.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 817 § 1 k.c. i art. 481 § 1 i 2 k.c., Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 6 572,29 złotych, w tym:

- kwotę 5 922,45 zł – tytułem brakującej części odszkodowania za najem pojazdu zastępczego (26 dni x 295,20 zł = 7 675,20 zł – 1 752,75 zł = 5 922,45 zł),

- kwotę 649,84 zł – tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od kwoty 5 922,45 zł za okres od 05.11.2021r. (następny dzień po otrzymaniu od pozwanego kwoty 1959,39 zł) do 05.12.2022r. (dzień wniesienia pozwu),

z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 grudnia 2022 roku (tj. od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu) do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu, wobec jedynie częściowego uwzględnienia żądań pozwu, Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 k.p.c., biorąc pod uwagę wygranie sprawy przez powódkę w 96%. Koszty poniesione przez powódkę wyniosły łącznie 2 217 złotych, na co składają się: kwota 400 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 złotych tytułem opłaty

skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa i kwota 1 800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Zatem 96% ze wskazanej kwoty wynosi 2 128,32 złotych. Natomiast koszty poniesione przez pozwanego wyniosły łącznie 2 957 złotych, na co składa się: kwota 1 800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego, kwota 17 złotych z tytułu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa i kwota 1 140 złotych tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia powołanego w sprawie biegłego. Pozwany wygrał sprawę w 4%, stąd należna mu kwota wynosi 118,28 złotych. Sąd dokonał kompensacji kosztów i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2 010,04 złotych (2 128,32 zł – 118,28 zł).

Na podstawie art. 80 ust. 1 w zw. z art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2020r., poz. 755 ze zm.), Sąd zwrócił pozwanemu kwotę 860 złotych tytułem niewykorzystanej zaliczki na opinię biegłego (2 000 zł – 1 140 zł = 860 zł).